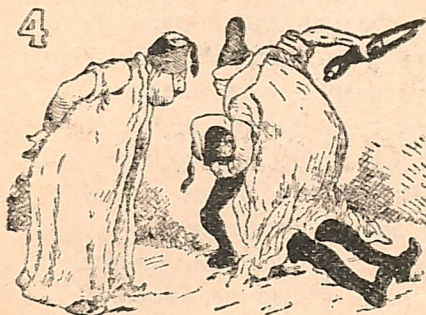

но арапитѣ не чакатъ,
отъ две страни викатъ, тракатъ: а жбарьтъ клещи втъкна
— Султанътъ го жбъ защрака! и здоровъ жбъ за мигъ измъкна...
Страхъ хекиму сбра жбитѣ
и сграби въвъ мигъ клещитѣ,
и катъ на топъ изъ устата
той изхвъркна къмъ палата.
Въ ржка съ клещи той застана

въвъ палата предъ султана
и го теши съ речъ избрана:
— Съ лека ржка въ два-три мига,
безъ „охъ“ вадя—димъ се дига!
Но клещата лъска, свѣтка
и страхотно въ ржка чатка!
А султанътъ седне-стане,
страхъ му прѣчи да захване,
та извика на хекима:
— Ей тукъ единъ черъ робъ има,
извади му жбъ предъ мене.
Ако робътъ не застане
и следъ това се засмѣе,
и султанътъ ще посмѣе.
Повалиха роба черенъ,

като мъртъвъ трупъ намѣренъ,
За да охрабри султана,
търпи робътъ съ люта рана.
Той не охка, а кротува
и съ усмивка се шегува:
— Право е туй, що се чува
по мегданя, по пазаря,
за ржката на жбаря.
Жби вади съсъ клещитѣ,
като гвоздей отъ дъскитѣ!
Султанътъ се чуди, мае,
робътъ защо не ридаетъ,
не ридаетъ, не ругаетъ.
Ала може да кротува
робътъ, че се самъ преструва,
да излъже господаря,
за да вкуси тазъ попара.
Пжтъ избира и намира:
— Вадй жбъ и на визира!
И визирътъ не ще, иска,
на дивана се притиска,

а жбарьтъ тропа, чука,
здравъ жбъ на две той пропука,
па нали туй става рѣдко,
смѣе се визирътъ сладко:
— Всичко мина равно, гладко,
лекичка му е ржката
и достойна за позлата.
Сякашъ капчица ми капна,
или ме бълхица хапна!